



ת"פ 56949/02/15 - מדינת ישראל נגד מ מ ק

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56949-02-15 מדינת ישראל נ' ק
בפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון

בעניין: מדינת ישראל על-ידי יחידת תביעות ירושלים -
עו"ד נ' בינשטוק

המאשימה

נגד

מ מ ק על-ידי עו"ד ח' רוזנברג

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם.

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ותקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין. כפי הנטען, במועד שאינו ידוע למאשימה קילל הנאשם את המתלוננת, היא רעייתו, בשפה המתוארת בסעיף 1 לכתב האישום. בנוסף, במהלך פברואר 2014 בדירתם המשותפת ביקשה המתלוננת את עזרתו של הנאשם בטיפול בילדם, והוא התעלם. בהמשך קם וסטר למתלוננת ולאחר שנכנסה למקלחת עם ילדם שב וסטר לה בלחיה השנייה. עוד נטען כי במהלך אותו חודש היכה הנאשם את המתלוננת בשוק רגלה עם אגרופו, וכשביקשה להתקשר למשטרה ניסה לחנקה באמצעות ידו הימנית ואיים כי "אם תתקשרי זה יהיה הסוף שלך". בנוסף איים על המתלוננת כי "הימים שלה ירושלים (כך במקור-א.ג.) ספורים והוא יהרוג אותי ושאם תפתח את הפה במשטרה אז הוא יקבור אותה מתחת לאדמה, חיה ושאף אחד לא יעזור לה". לבסוף נטען כי במקום לסייע בביצוע אינהלציה לבנם הקטין של בני הזוג, הסובל מאסטמה, נהג הנאשם לטלטל את הבן בשתי ידיים, לצעוק עליו, להענישו, להכניסו לחדר שימשיך לבכות ולסגור את הדלת.

2. מטעם התביעה העידה המתלוננת והוגשו מסמכים וצילומים אליהם אתייחס בהמשך. מטעם ההגנה העיד הנאשם.

דין

3. הדין מחייב, כידוע, את התביעה להוכיח את אשמתו של נאשם בפלילים בדרגה שמעל לספק סביר, ואת בית המשפט להשתכנע כי האשמה הוכחה בהתאם לנטל זה כתנאי להרשעה, ובלבד שמדובר בספק ממשי ובעל

עמוד 1



אחיזה בראיות ולא בספק תיאורטי. בבסיסו של כלל זה הכרעה ערכית, המכירה בעצמתה של הרשעה בפלילים, בתיג החברתי ובעונש הנלווים לה, ומוסיפה ומכירה במגבלותיו של הליך הבירור העובדתי בבית המשפט, שמטבע הדברים מבוצע בדיעבד ועל סמך ראיות שנאספו ולא על סמך התרשמות ישירה של השופט מן האירועים מושא האישום. ההכרעה האמורה מבקשת, לכן, להגביל את היקף האנשים שיורשעו תוך העדפה של מצב בו אדם שביצע עבירה יזוכה בשל קשיי הוכחה, על פני מצב בו אדם שלא ביצע עבירה יורשע על לא עוול בכפו (סעיף 34כב(א) לחוק העונשין; ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל, פס' 43 ואילך (פורסם בנבו, 25.01.07); ע' גרוס ומ' עורקבי "מעבר לספק סביר" קרית המשפט א 229 (2001))

4. פתחתי בדברים אלה, המוכרים לכל משפטן העוסק בפלילים, בשל חשיבותם להכרעה בהליך זה. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו בפני, אני סבור כי גרסתו של מי מהעדים שהעידו, המתלוננת מחד והנאשם מאידך, הופרכה באופן המאפשר להעדיף את דברי חברו ברמת הוכחה שמעל לספק סביר. זאת, גם בשים לב לראיות הנוספות שהוגשו. משכך, והיות שנטל ההוכחה מוטל על התביעה, יש לקבוע כי אשמתו של הנאשם לא הוכחה ברמה הנדרשת להרשעה בפלילים ולהורות על זיכוי.

תמצית הגרסאות

5. תזת התביעה מבוססת בעיקרה על עדות המתלוננת. המתלוננת תיארה בעדותה מערכת יחסים מורכבת, שאופיינה בכוחנות מצדו של הנאשם שלדבריה "היה קצר רוח. הוא תמיד היה זועם. תמיד היה מעניש אותי" (פ' 5 ש' 10). המתלוננת טענה כי הנאשם הצר את צעדיה מבחינה כספית ונהג להתייחס אליה בצורה מבזה, לרבות כינויה בשמות גנאי ואיומים עליה. עוד התייחסה למקרים בהם הותקפה בידי הנאשם: מקרה ראשון במהלכו ביקשה מהנאשם חיבוק והוא הכה באגרופו ברגלה ובהמשך אמרה לו שתתלונן במשטרה ובתגובה חנק אותה ואיים לקבור אותה (פ' 5 ש' 5-8). ומקרה שני בו קמה לסייע לבנם, ביקשה מהנאשם עזרה ובהמשך הרימה את קולה שאז סטר לה הנאשם ובהמשך סטר לה במקלחת אליה נכנסה עם הילד (פ' 5 ש' 21-25). כן סיפרה על איומים כלפיה "שהימים שלי קצרים בירושלים וספורים כל הזמן" הגם שאישרה כי לא ידעה למה התכוון הנאשם והוסיפה "כל הזמן היו איומים שאוטוטו מתגרשים, אוטוטו עוזבים" (פ' 5 ש' 31-32). לגבי היחס לבנם סיפרה כי ביקשה מהנאשם לסייע לה כאשר ילדם לקה בהתקף אסטמה, וכי הנאשם הגיב בחוסר סבלנות, טלטל את הילד וסגר אותו בחדר בעודו בוכה (פ' 6 ש' 1-4). המתלוננת שללה את טענות הנאשם כלפיה, כי היא שעלבה ופגעה בו (פ' 6). עוד אישרה שסבלה מדיכאון שלאחר הלידה אך הכחישה את טענות הנאשם לפיהן פגעה בעצמה (פ' 7).

6. הנאשם, מנגד, הכחיש בעדותו כי נקט באיומים או אלימות כלפי המתלוננת, וטען כי הוא שנפל קורבן להשפלות, קללות והרמת ידיים מצדה. עוד הכחיש שפגע בבנו. הוא טען כי על רקע התנהלותה של המתלוננת לא יכול היה עוד לחיות עמה, וביום 18.3.14 החליט לעזוב את הבית, לקח את מטלטליו והתקשר לאביה של המתלוננת כדי שייקח אותה. הוא סירב לניסיונות מצדה של המתלוננת להשכין שלום בית, וכעבור חמישה ימים הגיש תביעה לגירושין "ואז התחיל כל התהליך הזה של התלונה במשטרה...". הנאשם תיאור סכסוך גירושין טעון, בדגש על סירובה של המתלוננת לאפשר את הגירושין ובמסגרת זו מהלכים שלה ושל אמה שהפיצה שמועות אודותיו, והתלונה נגדו במשטרה (פ' 22-23). לטענתו, המתלוננת מסכלת את הסדרי הראיה כך שלא ראה את בנו מאז אוגוסט 2015, ומהלכת עליו אימים באמצעות תלונות במשטרה עד שזנח את הניסיונות לראות את בנו. הנאשם הוסיף וסיפר כי המתלוננת סבלה מדיכאון שלאחר הלידה וטען למקרה בו שרטה עצמה בסכין מטבח (פ' 23). עוד הוסיף שבמקרה בו ליווה אותה לבית החולים לאחר שנפלה במדרגות, ולשאלת הרופאים, היא סיפרה להם שהיא נוטלת חומר לצרכי דיאטה והרופאים הגיעו למסקנה שהדבר גרם לזיהום ולרגישות ייחודית (שם, ש' 18). לטענתו



המתלוננת, המונעת בידי בני משפחתה שהעבירו לנאשם מסרים ש"לא כדאי לי ללכת למהלך הזה של הגירושין", בדתה את התלונה כדי להפעיל עליו לחץ לחזור בו מיזמת הגירושין ולשוב לחיות עמה, וזאת נוכח מנהגי העדה הבוכרית אליה משתייכים שניהם ואשר יקשו עליו להתחתן עם אישה אחרת לו יורשע (פ/25).

ניתוח הגרסאות והראיות

7. הדין מאפשר, כידוע, להרשיע נאשם גם על סמך עדות יחידה של מתלוננת. המדובר בשיקול דעת, שיש ליישמו בהתאם לבחינה פרטנית של כל מקרה ומקרה. לעניין זה אציין כי המתלוננת העידה בצורה ישירה ומפורטת. לא אחת דמעה במהלך העדות, באופן שהעיד על המשקעים שבקרבה ממערכת היחסים הטעונה עם הנאשם. כפי שצינתי בראשית הדברים, לא התרשמתי ואיני קובע בהכרעת דין זו כי מסרה דברים שאינם מדויקים. אלא שגם הנאשם העיד בצורה שאינה מאפשרת לשלול את דבריו על סמך ההתרשמות הבלתי-אמצעית. עדותו נמסרה בצורה שקטה ועניינית, ולעיתים הפגין אף הוא רגשות שהתיישבו עם קיומו של סכסוך אמוציונאלי וטעון. לצד אלמנטים בעדותו שעשויים להראות מופרזים (כגון הטענה לרגישות ייחודית הגורמת לעורה של המתלוננת להכחיל עם נגיעה בו בשל דיאטה שהיא עורכת), אלמנטים אחרים הצביעו דווקא על כנות ונכונות לחשוף פרטים שאינם נוחים לו (כגון התייחסות למנהגיו המיניים שמפאת צנעת הפרט לא אפרטה כאן - ראו פ/26).

במצב שכזה, של "גרסה מול גרסה", נדרשת זהירות ייחודית טרם הרשעה. לטעמי, במצב דברים שכזה על התביעה לספק תמיכה חיצונית משמעותית לתזה המפלילה. כפי שאסביר עתה, בהליך דנן לא הוצגה תמיכה מסוג זה ואף נוספו אלמנטים המחדדים את חובת הזהירות ולטעמי מקימים ספק סביר באשמתו של הנאשם:

8. אלמנט ראשון ומשמעותי הוא קיומו של סכסוך גירושין טעון בין המתלוננת לנאשם, מזה תקופה ולרבות בתקופת שמיעת ההוכחות. המדובר בסכסוך בעל מאפיינים רלבנטיים, הן מבחינת עמדות הצדדים והן בשל הגשת תלונות הדדיות. אפרט:

9. מעדויות הנאשם והמתלוננת עלה כי הם פרודים זה תקופה ממושכת, כאשר הנאשם מעוניין לסיים את היחסים ביניהם בעוד שהמתלוננת מסרבת ומציגה רצון בהמשך החיים המשותפים. עוד עלה מן העדויות כי הנאשם הוא שיזם את הפרידה. המתלוננת סיפרה בעדותה כי תחילה נפרדו כשנה טרם הפרידה הסופית, שאז התקשר הנאשם לאביה וביקש ממנו לקחת את המתלוננת מהבית. המתלוננת לא הסתירה כי לאחר פרידה זו רצתה לשקם את היחסים ולצורך זה גייסה יועצים ואנשים לגשר בינה לבין הנאשם, והדבר צלח. אלא שלטענתה, גם לאחר שחזרו לחיות יחד המשיכה האלימות כלפיה (פ/6 ש' 27-30). עוד טענה שכעבור כשנה, ביום 18.3.14, חזר הנאשם וגירשה מהבית (פ/13). הנאשם הכחיש כי גירש את המתלוננת בצורה אותה תיארה, אך אישר שבאותו מועד עזב את הבית המשותף וביקש מאביה של המתלוננת לקחתה (פ/22). עוד הוכח שמאז בני הזוג מתגוררים בנפרד (עדות המתלוננת, פ/6 ש' 6), ומתנהלים ביניהם הליכים מורכבים סביב רצונו של הנאשם בגירושין. לצד העדויות בנושא, הציג הנאשם פרוטוקולים של דיוני בית הדין הרבני מיום 22.5.14 ומיום 26.11.15, שנוהלו בעקבות תביעתו לגירושין. בפרוטוקולים תיעוד של חוסר רצונה של המתלוננת בגירושין, בעוד שהנאשם חזר והצהיר בפני בית הדין כי ברצונו להתגרש.

10. מטבע הדברים אפשר כי תלונות על אלימות במשפחה תוגשנה דווקא עם פירוק היחסים, שאז חשה הקרבן חפשיה מעולו של התוקף ונכונה להתלונן. ועם זאת, חובת הזהירות שעל בית המשפט לנקוט טרם הרשעה בפלילים על סמך עדות שכזו גוברת משמעותית, לשיטתי, מקום בו מוכח כי הצדדים מצויים עדיין בסכסוך טעון הכולל ריבוי תלונות במשטרה, כאשר הנאשם הוא שמבקש לסיים את היחסים ואילו המתלוננת אינו מעוניינת להתרחק ממי שלטענתה פגע בה אלא להיפך: מעוניינת בהמשך היחסים הזוגיים למרות מה שעבר עליה.



אלמנט נוסף עלה מנתון אותו מסר ב"כ המאשימה בהגנותו במהלך הדיון: הוא הציג פלט תלונות הנוגע לנאשם וסיפר כי הפלט מציג חמש תלונות שהגיש הנאשם, ושמונה תלונות שהוגשו נגדו. עוד עלה כי החקירה בכל התלונות "נסגרה" (פ/39 ש' 10). הנאשם הציג אישורי תלונות שהגיש, לדבריו בגין הפרת הסדרי הראיה בידי המתלוננת (נ/4). הדבר ממחיש כי הצדדים לסכסוך מצויים בסיטואציה לעומתית, אשר מחדדת את חובת הזהירות שעל בית המשפט בבחינת התלונה.

החובה האמורה מוסיפה ומתחדדת נוכח הנתון העולה מפרוטוקול בית הדין הרבני נ/2, לפיו בא-כוחה של המתלוננת בהליך הגירושין עשה, באותה מסגרת, שימוש בהליך הפלילי הנוכחי. הוא הציג בפני בית הדין הרבני את כתב האישום וטען "כשיש כתב אישום ב-97% מהמקרים יש הרשעה".

לסיום הדיון במאפייני הסכסוך אציין שההגנה טענה כי בידיה להראות שאחת התלונות שהוגשו נגד הנאשם, בידי אמה של המתלוננת ובגין איומים כטענתה, היא תלונה כוזבת. הנאשם טען בעדותו שנקרא לחקירה בגין התלונה, והציג בפני החוקרים תיעוד וידאו (בהמלצת עורך דינו החל לדבריו לשאת מצלמות) מה שאפשר לו להוכיח שמדובר בתלונת כזב (פ/24). מה שהוכח לעניין זה, במסמכים נ/1 הכוללים את התלונה ואישור על סגירת התיק, כי החקירה הסתיימה בשל נסיבות שאינן מצדיקות המשך חקירה. במצב דברים זה לא ניתן לאמץ את טענות הנאשם במלואן ולקבוע שבוסס שהוכח בתלונת כזב, ועם זאת מדובר בתלונה נוספת מבין שורת תלונות הדדיות כנזכר לעיל, שחקירתה לא מוצתה.

11. לצד קיומו של הסכסוך הטעון, יש להידרש לעיתוי הגשת התלונה שהובילה להליך שבפניי. זו לא הוגשה בזמן אמת, עם הפגיעות במתלוננת שאירעו כנטען בפברואר 2014. התלונה עצמה הוגשה בתחילת אפריל 2014 (נ/3). המתלוננת מסרה לעניין זה שנדרשה לזמן כדי לאזור אומץ, הסבר שהוא בהחלט אפשרי. ועם זאת, בתווך התרחשו אירועים שאין להתעלם מהם: באמצע מרץ 2014 נפרדו בני הזוג כמתואר לעיל, ביזמת הנאשם. לקראת סוף מרץ, כך לטענת הנאשם הנתמכת בפרוטוקול בית הדין הרבני, הגיש הוא תביעה לגירושין. כעבור זמן לא רב, ב-4 לאפריל, הגיעה המתלוננת לתחנת המשטרה להתלונן בגין אירועי העבר.

המתלוננת אישרה בחקירתה הנגדית שכאשר הגיע להתלונן כבר היה סכסוך הגירושין בעיצומו. בכלל זה אישרה שכבר יוצגה בידי עורכת דין, הגם שטענה שזו לא ידעה על התלונה (פ/12 ש' 16). המתלוננת אף לא הסתירה כי גם בשלב זה, למרות האלימות שלטענתה חוותה מידי הנאשם ושתי הפרידות ממנו, היא לא חפצה בגירושין אלא רצתה לשקם את יחסיהם "בכל מחיר" ושהנאשם יטופל וזאת משום שאהבה את הנאשם ובשל כללי העדה אליה שניהם משתייכים (פ/12 ש' 19).

הנתונים שהוצגו עד כה מצביעים אפוא על סכסוך גירושין טעון, עם תלונות הדדיות ורבות במשטרה, כשהמתלוננת מסרבת לגירושין למרות טענתה לפגיעות שספגה ובא-כוחה אף מנסה לעשות שימוש בכתב האישום מושא הליך זה במסגרת הליך הגירושין. הגם שכל אלה עשויים להתיישב גם עם תלונת אמת, הם עשויים להתיישב גם עם טענות הנאשם בדבר היותו קרבן לתלונת כזב שנולדה על רקע רצונו בגירושין ונועדה לשמש כנגדו.

12. מכאן לראיות שהציגה התביעה, בטענה כי הן תומכות בטענות המתלוננת: תחילה תמונות שצולמו כאשר המתלוננת הגיעה למשטרה להתלונן, כלומר בראשית אפריל 2014 (ת/1). בתמונות 1 ו-2 נראים כתמים על זרועה של המתלוננת, והיא מסרה בעדותה שמדובר בסימנים שהותירה צביטה של הנאשם בזרועה שאירעה בחודש פברואר 2014, וגרמה לשטף דם גדול ולזיהום שהצריך טיפול אנטיביוטי (פ/8 ש' 11). בתמונות 3 ו-4 נראה כתם באזור הברך, לצד פצע אדמדם, ולטענת המתלוננת הדבר נגרם מבעיטה מצד הנאשם בעת שישב מולה (שם, ש' 16). כשנשאלה מתי הדבר התרחש השיבה שאינה זוכרת היטב בשל ריחוק הזמן, ומעריכה כי



מדובר בשלושה או ארבעה חודשים לפני מועד צילום התמונה.

תמונות של חבלות עשויות, כמובן, לתמוך תמיכה משמעותית בטענות לאלימות. ועם זאת, במקרה הנדון יש לעמתן אל מול הזמן שעבר מן האירועים. התשובה לשאלה כיצד שטף דם מצביטה, למשל, נראה בצורה בולטת על זרועה של אישה צעירה גם בחלוף חודשיים מן הצביטה, אינה מובנת מאליה. שאלה זו לא בוררה בראיות, ובכלל זה לא נשללה טענת ההגנה בסיכומיה כי הדבר אינו אפשרי וכי שטפי דם נעלמים תוך תקופה קצרה יותר. טענת המתלוננת לזיהום שהתפתח בעקבות הצביטה לא נתמכה במסמכים רפואיים - וכפי שאראה בהמשך אף מנוגדת למסמכים שהוצגו מטעם התביעה. גם האפשרות להיווצרותם של סימני חבלה ניכרים על הרגל, כנראה בתמונות 3 ו-4, וזאת בחלוף שלושה עד ארבעה חודשים מן החבלה שגרמה להם לא בוררה בראיות, וגם לעניין זה רלבנטית טענת ההגנה האמורה.

עוד לעניין סימנים אחרונים אלה, המצויים באזור הברך, ישנו קושי לקשרם לאירועים מושא כתב האישום, שם מדובר במכת אגרוף בשוק (על סמך האמור בתלונת המתלוננת, נ/3 בש' 54). כשעלתה הסוגיה, טענה המתלוננת שמדובר באותו אירוע ו"זה לא בדיוק בשוק אלא בין הברך לשוק, אלה המכות שבכתב האישום" (פ/9 ש' 12). קישור זה אינו נקי מקושי, וזאת הן בשל השוני בין שוק לברך, וחשוב מכך: בשל השוני בין התיאור של המתלוננת בחקירתה הראשית, של בעיטה מצד הנאשם ברגלה כאשר ישב מולה, ובין הנתען בכתב האישום (על סמך התלונה במשטרה נ/3 ש' 54) בדבר מכת אגרוף באמצעותה פגע הנאשם ברגלה. אוסיף כי בחקירתה הנגדית שינתה המתלוננת שוב את התיאור, וטענה שכאשר התקרבה לנאשם כדי לחבקו הוא דחף אותה ונתן לה אגרוף ברגל (פ/16 ש' 3).

13. המתלוננת הציגה גם תיעוד רפואי: מסמכים מיום 2.7.12 לפיהם סבלה מחבלה ביסבן וזיהום, הופנתה בידי רופא קופת חולים לבית החולים שם טופלה. המתלוננת טענה כי נדחפה במדרגות בידי הנאשם (פ/9 ש' 23). לפי מסמך נוסף ניגשה ביום 10.11.13 למרפאה, לטיפול בחבלה בזרוע ימין שהותירה שטף דם ורגישות במישוש (ת/2, ת/3).

התיעוד האמור אינו נוגע למעשים מושא כתב האישום, שכן זה עוסק באירועים מפברואר 2014. מכאן, הרלבנטיות המוגבלת של התיעוד לענייננו. הוא עשוי, אמנם, לתמוך באופן כולל במהימנות גרסתה של המתלוננת אודות אלימות מתמשכת מצדו של הנאשם, כשלדבריה זו החלה בשנת 2012 (פ/9 ש' 17). אלא, שאותו תיעוד העלה גם אלמנטים הפועלים בכיוון ההפוך: לגבי האירוע מיום 2.7.12 מופיע בשני המסמכים, הן של קופת החולים והן של בית החולים, כי המתלוננת מסרה שנפלה במדרגות ולא שנדחפה בידי הנאשם כפי שטענה בבית המשפט. כשנשאלה מדוע מסרה כך השיבה המתלוננת כי "אמרתי שנפלתי כי הוא היה הולך איתי לוודא שלא אאשים אותו" (פ/9 ש' 18). אלא שבהמשך מסרה כי באותו מקרה פנתה לקבל טיפול רפואי לאחר שהנאשם הלך לעבודה "וניהל אורח יום רגיל" (פ/9 ש' 27) - ומכאן שלא היה עמה כאשר פנתה לטיפול רפואי. לאחר שנשאלה שוב, שינתה טעמה וטענה שבקופת החולים הייתה לבד, וכשהנאשם שמע שהיא מופנית לבית החולים הגיע להתלוות אליה כדי שלא תחשוף את מעשיו (פ/10 ש' 14). כשנשאלה מדוע אפוא לא סיפרה בקופת החולים כי דחף אותה, הציגה הסבר שונה לפיו מעולם לא חשפה את מעשי הנאשם משום שחששה מפניו עד כדי חשש מרצח (פ/10 ש' 19-17). בחקירתה הנגדית הסתבר כי גם בהודעתה של המתלוננת במשטרה נרשם מפיה כי נפלה במדרגות (ולא נדחפה - נ/3 ש' 57), מה שהוסבר על ידה כתוצר של בלבול (פ/15 ש' 20).

סוגיה נוספת העולה מן התיעוד הרפואי נוגעת לטענת המתלוננת לפיה המסמך הרפואי שהגישה, העוסק בחבלה בזרוע, מתעד את הצביטה שלדבריה הותירה את החבלה הנראית בתמונות 1 ו-2 לת/1 (פ/10 ש' 6-5). אלא שקודם לכן, כמפורט לעיל, מסרה כי צביטה זו נגרמה בפברואר 2014 ואילו המועד בו נערך המסמך הרפואי הוא נובמבר 2013. לצד הפער בתאריכים, הדבר מחדד עוד יותר את הספקות כיצד הותירה חבלה מחודש נובמבר 2013 סימנים



על זרועה שנראו בבירור בעת צילום התמונות בחודש אפריל 2014. יצוין שבהזדמנויות אחרות טענה המתלוננת שהחבלה אירעה כשלושה וחצי חודשים טרם תלונתה, כלומר בסביבות אמצע דצמבר (פ' 15/ ש' 27, נ/ 3 ש' 11). זאת ועוד, המתלוננת טענה כמובא לעיל כי בגין הצביטה נגרם זיהום והיא נדרשה ליטול אנטיביוטיקה (למשל שם, ש' 16), בעוד שבמסמך הרפואי שהציגה מתועדת הוראת טיפול שאינה כוללת ציון של זיהום או צורך באנטיביוטיקה. לפי המסמך, הרופא הורה רק על טיפול באמצעות "פולידין" ומעקב של אורתופד.

לעובדה, כי המסמכים הרפואיים אינם נוגעים לאירועים מושא האישום שאירעו כנטען בפברואר 2014, חשיבות נוספת: המתלוננת, בזמן שהתלוננה, מסרה לחוקריה כי יש ברשותה תיעוד רפואי לתמיכה בתלונתה, ובהמשך העבירה את המסמכים הרפואיים ת/ 2 ו-ת/ 3 (פ' 11 ש' 7). אלא, שכאמור, אין המדובר במסמכים הנוגעים לאירועים עליהם התלוננת. כשנשאלה מדוע העבירה תיעוד שאינו נוגע לאירועים מושא האישום השיבה המתלוננת כי היו מקרים רבים שקיבלה מהנאשם מכות ו"זה מה שהצלחתי להוציא מקופ"ח" (פ' 11 ש' 3). איני סבור שמדובר בהסבר שמאפשר לראות במסמכים הללו משום תמיכה בתלונתה.

14. נוכח כל אלה לא ניתן לראות בצילומים ובמסמכים הרפואיים כתומכים בתלונתה של המתלוננת במידה, המאפשרת להעדיפה על פני גרסת הנאשם ולבסס עליה הרשעה בפלילים.

15. סוגיה נוספת נוגעת להעדרם של עדים שיתמכו בדברי המתלוננת. זאת, שעה שהמתלוננת מסרה כי בזמן אמת סיפרה על הפגיעה בה והציגה את סימני החבלות בפני שורת אנשים ועמיתים לעבודה, בשמותיהם נקבה (פ' 17). בלשונה "יש לי הוכחות, אנשים שראו את הידיים שלי כחולות גם בעבודה, כל בוקר הייתי הולכת לעבודה עם ידיים כחולות, סימנים של נשיכות וצביטות..." (פ' 7 ש' 1). אלא שאיש מאנשים אלה לא התייצב לעדות בבית המשפט, לתמוך בדבריה. לפי ת/ 5 ות/ 6, חוקרי המשטרה שוחחו עם לא פחות מחמישה אנשים בשמותיהם נקבה המתלוננת, ואיש מהם לא הסכים להגיע למסור עדות בתחנת המשטרה.

הדגש לעניין זה, לטעמי, אינו בשאלה האם מיצתה המשטרה את ערוצי הפעולה שעמדו לרשותה בהבאת העדים למסור גרסה (לעניין סמכותה של המשטרה לאכוף על אדם להתייצב לחקירה כעד ראוי, מחד, את הקביעה לפיה אין סמכות שכזו בע"פ 1632/95 **משולם ואח' נ' מדינת ישראל** (8.2.96) ות"פ (מחוזי י-ם) 52174-12-10 **מדינת ישראל נ' כהן** (26.2.12) ומאידך את ענ"פ (נצ') 3966-09-15 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (2.2.16) בו נקבע כי שוטר מוסמך לעכב אדם שמסרב להיחקר). הדגש הינו על סירובם של העדים לשתף פעולה. סירוב זה של חמישה אנשים שונים, לרבות מי שהוצגה בידי המתלוננת כחברתה הטובה שתמכה בה בזמן אמת (פ' 17 לעניין גב' בבאייב) אומר דרשני. בנוסף, מותר סירוב זה את גרסת המתלוננת ללא תמיכה בעצמה המאפשרת להעדיפה על פני גרסת הנאשם.

הכרעה

16. איני סבור כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש, וזאת למרות האופן הכן בו העידה המתלוננת. עיתוי הגשת התלונה, בסמוך לאחר פרוץ סכסוך הגירושין ותוך שסכסוך זה מאופיין בריבוי תלונות הדדיות במשטרה וברצון של המתלוננת בהמשך החיים המשותפים תוך סירוב ממושך ונחרץ לגירושין, השימוש שנעשה בהליך הפלילי במסגרת הליך הגירושין, חוסר שיתוף הפעולה מצדם של מי שלטענת המתלוננת נחשפו בזמן אמת לתוצאות הפגיעות בה, חוסר היכולת לראות במסמכים הרפואיים ובתמונות כתמיכה ממשית לתלונה, הפערים בדברי המתלוננת אודות המעשים מושא האישום ואודות המעשים הקשורים במסמכים ובתמונות, וכן הרושם שהותירה עדות הנאשם - כל אלה מבססים את הספק הסביר. לרוב האלמנטים הללו עשוי, אמנם, להימצא הסבר המתיישב עם תלונתה של המתלוננת, אך לא די בכך להרשעה בפלילים משאין זו המסקנה היחידה האפשרית.



לכן, אני מורה על זיכוי הנאשם.

17. בהסכמתם, ניתנת הכרעת הדין ללא דיון במעמד הצדדים. המזכירות תשלח אותה לצדדים.

ניתנה היום, י"ב כסלו תשע"ז, 12 דצמבר 2016.